

Στο κατώφλι της ξενιτιάς

Βία και φρίκη συλίζουν τη ψυχή
Τρόμος παραλύει το νου
Φόβος νεκρώνει τις ελπίδες
Οδεύουμε αμίλητοι στην άβυσσο του αγνώστου
Κορμιά αγκυλωμένα, βλέμματα παγωμένα
Μούδιασαν πια οι φωνές, βουβάθηκαν μία μια οι προσευχές
Και ενώ η πατρίδα ξεμακραίνει σα φως στην άκρη της σήρραγας
Εμείς επαιτούμε ανεμοδαρμένοι στο κατώφλι της ξενιτιάς

Χέρια αφήνονται,
Αποχαιρετισμοί γλιστρούν βιαστικά από τα στόματα
Δάκρυα κυλούν, ματιές σιωπούν
καθώς ο κίνδυνος τρέχει γύρω μας
πιο γρήγορα από ότι εμείς να του ξεφύγουμε
Στεκόμαστε ανήμποροι ανάμεσα στα συντρίμια μίας κάποτε ένδοξης εποχής
Περικυκλωμένοι από φλόγες προτού καν μυρίσουμε τον καπνό
Μία ζωή κυνηγώντας το φώς, μόνο για να δει κανείς το σπίτι του
να λάμπει στη φωτιά
Κι όπως κάθε όμορφο λουλούδι είναι καταδικασμένο να ξεριζωθεί
Έτσι η πιο ωραία πόλη βυθίζεται στον όλεθρο
Οδυρμός και σπαραγμός
Θρήνος και μαρασμός

Θύμησες από το παρελθόν στροβιλίζονται στα βάθη της μνήμης σα σε θολό
καλειδοσκόπιο
Υποσχέσεις που σκούριασαν στο πέρας του χρόνου
Καινούργια μέρη, καινούργια ζωή
Και ένα τραύμα που ξεχάστηκε πριν προλάβει να επουλωθεί
Τα δάκρυα στέγνωσαν, τα δύσκολα πέρασαν
Ένα αντίο κρέμεται όμως ακόμα από τα χείλη
Ένα αντίο που δεν έφτασε να ειπωθεί
Ένα αντίο που ψιθυρίζει στα όνειρα σου
Πως ένα τέλος δε σημαίνει πάντα μία νέα αρχή